

[Pernille Frahm]

På denne baggrund var det faktisk meget skuffende og rystende at læse om regeringens elementer til bekæmpelse af narkomisbruget og om hovedproblemerne i denne. Her kan man nemlig læse den slags dybe, overraskende sandheder som: »Forebyggelse er et af de helt væsentlige instrumenter til at begrænse tilgangen af nye stofmisbruger.«

Tyg lidt på den!

Der findes ikke tal, som kan påvise den samfundsmæssige prioritering af forskellige typer forebyggelse, i rapporten; men 60-70 personer i døgnet på Christiania i en periode på godt et års tid må jo alligevel have grebet tungt ind i det offentliges midler. Men redegørelsen gør alligevel ikke forsøg på at prioritere de midler, vi trods alt må have brugt på indsatsen.

Videre konstateres det i redegørelsen, at ansvaret for behandlingen ligger i amtskommunerne, og i afsnit 63 i den udsendte redegørelse stiller forfatterne virkelig skarpt ind på problemet. »Der er imidlertid meget, der tyder på« – siges det – »at den nødvendige behandlingskapacitet ikke altid er til stede.« Det kan man kalde årets underdrivelse!

Politistrategien på Vesterbro i København havde dog et positivt træk, for inden man gik i gang, forhørte man sig hos de sociale myndigheder, som lovede at være klar til at tage imod narkomanerne, når politiet indbragte dem. Men kommunen var ikke klar, for der er ikke behandlingskapacitet nok i København: Når en af de unge narkoludere, som har set tilstrækkeligt med dødsfald, vil i behandling, er der for øjeblikket op til tre ugers ventetid til en samtale hos en sagsbehandler. Og situationen i andre amtskommuner er tilsvarende, om ikke værre – som det også fremgår af Jyllands-Postens artikel i dag.

Det eneste, som regeringen ifølge redegørelsen konkret vil gøre ved det hele, er at forhindre denne pige og hendes slags i at komme ind på § 105-institutionerne. Okay, jeg er med på, at de ikke hører hjemme her, men hvor i alverden hører de egentlig hjemme, og hvad skal vi stille op med disse mennesker?

Den eneste opmuntring, jeg indtil for ganske kort tid siden havde, var, at hverken CD eller Kristeligt Folkeparti stod bag stresspolitikken – jeg kunne så forstå på Kristeligt Folkepartis ordfører, at det var et fejlцитat. Men jeg har i hvert fald set, at Socialdemokratiets retspoliti-

ske ordfører har besluttet, at partiets narkopolitik skal udarbejdes i samarbejde med dets sundheds- og socialudvalgsmedlemmer. Socialdemokratiet står med andre ord heller ikke bag stresspolitikken – sådan vil jeg i hvert fald forstå det, og sådan kan man næsten ikke undgå at forstå det, synes jeg.

Tilbage står så spørgsmålet: Hvem gør egentlig det?

Ingen i behandlersystemet, ingen i regeringspartierne – bortset fra fru Inger Stilling Pedersen – og så sandelig ingen i SF!

Svaret blæser foreløbig i vinden. Er det Kristeligt Folkepartis redegørelse alene, vi har til behandling her? En dag kan justitsministeren vel give et klart svar.

Til slut vil jeg sige noget om behovene for behandling og om, hvad der skal gøres:

Behovene er jo lige så forskellige som årsagerne. Det, der med andre ord skal til, er en bred vifte af tilbud til de mennesker, der er kommet ud i problemet.

Vi mangler for øjeblikket døgnbehandlingssteder; vi mangler en ordentligt socialpolitisk indsats over for børn og unge, inden skaden er sket; og vi mangler væresteder, hvor man kan møde voksne med ressourcer, i det øjeblik man har brug for dem. For det viser sig, at det for mange mennesker var afgørende for, om de kom ud i problemet eller ikke, at de netop i det rette øjeblik havde kontakt til en voksen med ressourcer – vel at mærke en voksen, der kunne vise dem, at der findes andre løsningsmodeller, når man har problemer i sit liv, end denne eller bedøvelse.

Men som det er nu, mangler amterne og kommunerne de penge, der skal til for at sætte de nødvendige indsatser i gang. Det handler om ressourcer, det handler om penge.

(Kort bemærkning).

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Fru Pernille Frahm kom meget hurtigt og kort over det, der hedder forebyggelse: Det var nærmest en parentes, og regeringen havde ikke rigtig sagt noget om det!

Jeg synes egentlig heller ikke, fru Pernille Frahm kom ind på, hvordan man egentlig skulle forebygge – vi har jo heller ikke så meget tid, det skal siges. Hun var dog inde på nogle af de elementer, hvor problemerne er, og nævnte også de prostituerede.